

1

Het is stil in de klas. Iedereen zit te zweten boven een taaltoets.

Een belangrijke, heeft meester Frank gezegd.

Tijn legt zijn vel papier op de rand van zijn tafel. Hij vond het niet zo moeilijk en hij is al klaar. Normaal mag je dan in je boek lezen, maar Tijn heeft dat van hem net uit. Opstaan en praten mag niet zolang er nog kinderen aan het werk zijn. Dus hij kan ook geen ander boek uitzoeken.

Hij kijkt om zich heen.

Zoë heeft rode wangen van inspanning en Pieters gezicht hangt vlak boven de toets. Hij vindt het vast moeilijk. Meester Frank zit achter zijn tafel schriften na te kijken.

Schuin voor Tijn zit Koen, een aardige jongen die nooit zoveel zegt.

Hé, denkt Tijn opeens. Da's ook toevallig. Hij heeft dezelfde schoenen als die ik had. Alleen zijn die van mij te klein.

Hij kijkt nog eens goed. Ze lijken er wel heel erg op. Sterker nog, het zijn echt dezelfde! Zeker weten, het zijn Tijns oude schoenen! Hij herkent ze aan de vorm en de kleur. Maar vooral aan het teke-

ningetje van een dino dat hij onder zijn zool had gemaakt toen hij zich eens verveelde.

Hoe kan het dat Koen zijn oude schoenen draagt?

Meester Frank heeft intussen gezien dat Tijn al klaar is. Bij zijn ronde door de klas legt hij een boek op Tijns tafel. Een over de Romeinse tijd. Top! Tijn begint er meteen in te lezen. Meester Frank weet meestal precies wat Tijn leuk vindt.

In de pauze holt iedereen naar buiten, de frisse lucht in.

‘Ik vond het echt moeilijk,’ zegt Pieter. ‘Die stomme d’s en t’s ook altijd.’ Hij trapt een bal het plein op. ‘Wie wil er voetballen?’ roept hij.

‘Geen zin,’ zegt Tijn.

‘Jij, Koen?’ vraagt Pieter.

‘Ja, best,’ zegt Koen. Hij wil achter Pieter aanrennen, maar dan zegt Tijn: ‘Hé, hoe kom jij aan mijn oude schoenen?’

Koen stopt en kijkt naar zijn schoenen. ‘Die zijn niet van jou!’ zegt hij. ‘Ik heb ze al heel lang.’

‘Echt niet.’

‘Echt wel.’

Koen rent weg zonder nog iets te zeggen.

Tijn is verbaasd. Het is duidelijk dat Koen liegt, maar waarom?

Na school vertelt Tijn het tegen Nora, Amy, Pieter en Zoë.

‘Wat gek,’ zegt Nora.

‘Ze lijken er vast alleen maar op,’ zegt Pieter.

‘Nee, het zijn ze echt. Ik herken mijn eigen tekeningetje toch wel?’

‘Hij zal toch niet bij je ingebroken hebben?’ vraagt Amy.

‘Nee, dan zou hij vast mijn Playstation meegenomen hebben in plaats van die ouwe dingen.’ Tijn lacht.

‘Misschien had je moeder ze buiten gezet vanwege de stank,’ zegt Nora.

‘En dacht Koen, hé, leuke schoenen!’

‘Nou, valt er nog een dier te redden vandaag?’ Nora gaapt. ‘We heten tenslotte niet voor niks de DierenRidders.’

‘Volgens mij niet,’ zegt Zoë.

‘Dan ga ik nu naar huis. Lekker tekenen met mijn nieuwe stiften.’

‘Mag ik met je mee?’ Zoë springt op.

‘Tuurlijk,’ zegt Nora en weg zijn ze al.

‘Ik moet naar turnen,’ zegt Amy. ‘Doei!’

‘Ik ga in m’n boek lezen,’ zegt Tijn. Hij mocht het boek over de Romeinen mee naar huis nemen. Meester Frank weet dat hij er heel voorzichtig mee is.

Pieter fietst een stuk met hem mee naar huis. ‘Ik ga voetballen op het pleintje, tot morgen!’ zegt hij.

Thuis schenkt Tijn een groot glas appelsap in en kruipt op de bank met zijn boek. Er is nog niemand en stiekem vindt hij dat af en toe best fijn. Lekker rustig.

Hij slaat zijn boek open.

Wat bijzonder was die Romeinse tijd. En het is ook interessant dat er nu nog veel dingen uit die tijd zijn. Zoals de woorden: schrijven, kelder en boter. En ze hebben het geld uitgevonden en de waterleiding! En ze speelden ook al een soort voetbal. Dat moet hij morgen aan Pieter vertellen.

Opeens trekt iemand zijn boek weg. Luuk.

‘Hé, studiebolletje. Zit je lekker weg te dromen?’

‘Hou op! Geef m’n boek terug.’

Luuk slaat de bladzijdes om. ‘Zo zo, de Romeinen. Waarom lees je dat? Wat kunnen die lui jou nou schelen. Dat is duizend jaar geleden!’

‘Tweeduizend,’ zegt Tijn.

Luuk kijkt hem aan met een donkere blik. ‘Goed, tweeduizend dan. Uitslover.’ Hij gooit het boek op de bank en zet de tv aan. Keihard, zodat Tijn niet meer kan lezen.

Tijn baalt. Luuk kan zo gemeen zijn. Sinds hij op de middelbare school zit, denkt hij dat hij heel wat is.

Mama is intussen ook thuisgekomen. Ze ziet er moe uit. ‘Tijn, wil jij de vaatwasser leegruimen?’ vraagt ze.

‘Het is Luuks beurt,’ zegt Tijn.

‘Echt niet,’ zegt Luuk.

‘Echt wel!’

Luuk lacht en dendert de trap op. ‘Ik moet huiswerk maken, nerd. Dan kan ik dus niet iets anders doen.’

‘Laat Luuk z’n huiswerk maken,’ zegt mama. ‘Dat is belangrijk. Jij haalt gewoon even de vaatwasser leeg.’

‘Ik krijg je nog wel!’ roept Tijn naar boven. Maar het enige antwoord is Luuks kamerdeur die dichtslaat.

Grrrr, denkt Tijn. Er zit niks anders op dan te doen wat mama hem vroeg.

‘Niet zo hard met die kopjes in de kast,’ zegt mama. ‘Het hoeft niet stuk.’

‘Wat is er eigenlijk met mijn oude schoenen gebeurd?’ vraagt Tijn als hij klaar is.

‘Die oude sportschoenen?’ Mama denkt even na. ‘Ik heb vorige week heel veel spullen naar de kringloopwinkel gebracht. Daar zaten ze tussen. Je wilt ze toch niet terug?’

‘Nee,’ zegt Tijn. ‘Natuurlijk niet. Ben veel te blij met mijn nieuwe sportschoenen!’

Dan heeft Koen ze dus daar gekocht, denkt Tijn. Wat maakt dat nou uit? Waarom zou hij daarover liegen?